

**Натисніть тут, щоб
купити книгу на сайті
або замовляйте за телефоном:
(0352) 51-97-97, (067) 350-18-70,
(066) 727-17-62**

Серія «Детективна агенція М»

Віктор Янкевич

Тенета

У цьому метушливому, багатоликому, перенасиченому подіями світі людина мала б прагнути усамітнення, а вона страждає від... самоти. Нікому не хочеться занурюватися в чийсь (навіть у доньчині) проблеми, ніхто не візьме на себе й округинки чийогось болю. Як було б добре, аби з одного боку — ніхто нікого ні за яких умов «не діставав, не кумарив, не ліз повчаннями в душу». З другого — ніхто не вибивався б із чітко зорганізованої шеренги «правильних» людей. А «неправильні» чомусь хочуть умерти. Тобто, відчайдушно прагнуть, аби їх почули чи бодай помітили, й шукають спасіння в інтернеті...

А там раптом з'являється подруга. Всерозуміюча.

Вірна до останку...

Цей детектив начебто не для слабкодухих, але саме їх може порятувати.

Для широкого кола читачів.

*Охороняється законом про авторське право.
Жодна частина цього видання не може бути відтворена
в будь-якому вигляді без дозволу видавця.*

Навчальна книга - Богдан, просп. С. Бандери, 34а,
м. Тернопіль, 46002, тел./факс (0352) 52-06-07; 52-05-48
office@bohdan-books.com www.bohdan-books.com

Збут: (0352) 43-00-46, (050) 338-45-20
Книга поштою: (0352) 51-97-97, (067) 350-18-70, (066) 727-17-62
mail@bohdan-books.com

м. Київ: (044) 296-89-56; (095) 808-32-79, nk-bogdan@ukr.net

Кажуть, правила дорожнього руху пишуться кров'ю. Так само нові статті в кримінальному кодексі з'являються після того, як виявляється новий склад злочину.

Пролог

Біло-жовтий нарцис. Саморобна листівка з обережно намальованим підсніжником і нерівно наклеєними зеленими листочками.

Великі чорні хмари. Дощ. Глибокі калюжі. Мокрі черевики.

Він біжить додому. До неї.

Грім. Блискавка. Дядько з третього поверху відкриває двері до під'їзду. Хлопчик щосили вдаряється в нього і падає на землю. Дядько подає йому руку.

— Не лети, малий. Так і забитися можна.

Він мовчки встає. Одяг брудний, але квітка ціла! Хлопчик заскакує в під'їзд. Ось, зараз, він привітає її з 8 Березня. Вона похвалить його за листівку, бо ж сам зробив! Нагодує і відігріє...

Квартира. Вітчим хропе на кухні, обійнявши пляшку «Столичної». В коридорі — нікого. Може, вона у вітальні? Нема.

Радіо бубнить про якогось Шеварнадзе.

Спальня. Вона точно повинна бути у спальні. Сьогодні її вихідний. Може, спить? Відпочиває?

Там темно. Важкі штори наглухо закривають вікно. Він вмикає світло. Дивиться на застелене ліжко. Де ж вона?

Обернувшись, у простінку бачить її. Вона... висить... Біля ніг лежить стілець. Шию огортає шарф. Ноги не торкаються підлоги. Голова нахилена вперед. Шкіра біла, як вапно, яким недавно забілили стіну на кухні. Він нічого не розуміє. Не знає, що робити.

— Мамо? — злякано шепоче.

Тиша.

Хлопчик задкує до дверей. Раптом вона піднімає голову й розплющує очі. Він жахається і падає. Кричить...

Він кричав, здригався, перевертався з боку на бік. Мокре від поту простирадло бридко, як гадюка, ковзнуло по животу. Ніжна жіноча рука злегка доторкнулася до плеча, і він сів у ліжку.

— Знову той сон? — спитала вона.

Він кивнув і вийшов до вітальні.

Вона не пішла за ним. Вкрилася. Спробувала заснути.

У неї теж був власний «той сон»...

З радіо лунають пісні в честь «Дня перемоги». По телевізору якийсь концерт.

Вона збирає речі в рюкзак. Виходить з квартири. Незважаючи на вихідний, йде до школи в спортзал.

Коли тренування закінчилося — вже темно. Дзвонить телефон. Її запрошують кудись, на якусь зустріч. Вона погоджується.

Міст. Майданчик для тренування собак. Порожній піщаний пляж. Розкидані використані шприци з кров'ю і презервативи. Брудно і сиро.

Вона сидить на піску і слухає, як шумить Дніпро. Десь далеко в небі розривається салют. Вона знає, що зараз станеться, та нічого не може з цим вдіяти. Її тіло скуте. Очі широко розплющені. Ну, давай!

Вона чує кроки. Це сталося так давно, та повторюється щоночі, як тільки вона заплющить очі. Зараз буде удар. Біль. І він увійде в неї, як в останню лярву. Ще один крок. Одна мить і...

Розділ 1

Київ. П'ятниця. 28 жовтня.

Офіс був майже порожній. Перед монітором комп'ютера, у власному кабінеті, сиділа жінка. Їй було тридцять шість. Вогняно-руде волосся ледве торкалося плеча. Вона зняла окуляри, поклала їх на стіл і дістала з шухляди невеличке дзеркальце. Подивилася на обличчя з лівого, потім з правого боку... Кирпатий ніс, гострі вилиці, зарум'янені щоки, накладні вії, татуаж брів. Провела рукою по ледве помітних, замаскованих тоналкою, зморшках під очима. Вона цілий день сиділа перед монітором і тепер її блакитні очі налилися кров'ю. Жінка кинула дзеркальце і закрила шухляду. Глянула на тарілочку з недоїденим в обід бутербродом. Потім на живіт. І хоч у неї була досить непогана, як на її вік, фігура, кілька зайвих кілограмів ніяк не давали їй спокою. Жінка взяла тарілку й викинула вміст у сміттевий кошик. Наділа окуляри. Знову взялася до роботи. Світло настільної лампи падало на невеличкий блокнот. Жінка, нервово набивала написаний олівцем текст у новостворений «вордівський» документ.

Раптом вона почула якийсь шум. Повернула голову. Несамохіть стягнула окуляри.

— О Боже! Люд! Ти геть здуріла! Підкрадаєшся, як партизанка! Більше нічого путнього

не придумала! — скрикнула до молоді білявки, яка стояла в дверях її кабінету.

— А що ти тут робиш? — запитала та.

— А тяжко зрозуміти?

— Ясно, — сказала Люда. — Ми йдемо в бар. Наш арт-директор, Анжела Богданівна, виставляє за розлучення

— Тільки наші люди можуть пити, коли женяться, і ще більше пити, коли розлучаються. Мені ніхто нічого не казав, ніхто не кликав.

— Як тобі сказати, щоб не образити. Це твій друг Вітя... Як тільки згадали про тебе — сказав, що деякі жінки, як вип'ють — перетворюються з казки на трилер. А Валька, з відділу новин, тільки хіхікала і в очі йому заглядала. Це, до речі, вона вламала твого Віктора піти з нами.

— Я йому друг, а не нянька. Якщо він настільки дурний, щоб їхати кудись із Валькою-матрацом... ну не буду ж я його за комір відтягувати.

— Ой! А ми ревну-у-ємо!... Не дурно ж кажуть, що дружба між чоловіком і жінкою — це стан колишніх коханців. Або майбутніх...

— Не твоє діло, — фиркнула Рая. — І взагалі, Людмило Єгорівно, не доводь до гріха. Йди собі. Бухай. А то дістанеш тяжкі ушкодження тупим предметом.

Блондинка ехидно всміхнулася і зачинила двері.

Рая знову наділа окуляри. Кілька разів вдарила по клавіатурі. Зупинилася. Грюкнула кулаком по столу. Підвелася. Відійшла до дверей. Потім повернулася назад. Копнула стілець. Лець стримала сльози.

— Він мій! Мій! Він завжди допомагає. Підтримує. Такий чуйний. Розумний. Сексуальний, — пристрасно мовила й зісно додала. — Ну, Валько, суко, я тобі зроблю солодке життя!

За хвилину жінка заспокоїлася.

Подумала.

— Хрону тобі, а не Вітю! — пообіцяла невидимій суперниці з переможною посмішкою.

Потім витягла з сумочки мобільний. Прогорнула список контактів. Натиснула виклик.

— Алло. Антон? Твоє запрошення ще в силі? Заїдеш за мною, я на роботі? Добре. До зустрічі.

Рая зберегла набраний текст. Вимкнула комп'ютер. Настільну лампу. Накинула червоне кашемірове пальто. Вийшла з офісу.

За хвилину перед нею зупинився чорний «БМВ Х-6». Рая сіла. Поцілувала в щоку чоловіка в сірому капелюсі.

— Куди їдемо? — запитав той.

— До «Веро Веро», — сказала жінка.

Автомобіль помчав вулицями Києва і вже за пів-години був на місці. Перед входом до розкішного ресторану стояла дерев'яна арка з написом «Vero Vero». Чоловік припаркував авто. Вони

зайшли досередини. За дальнім столиком сиділи шестеро. Журналістка Людмила Єгорівна, яка вже встигла доїхати з офісу, арт-директор Анжела Богданівна, її заступник Валерій Семенович та його нова пасія, Валентина Ігорівна з відділу новин і Віктор, системний адміністратор телеканалу. Рая не роздумуючи взяла супутника за руку і потягла саме до цього стола.

— Дозвольте приєднатися? — запитала вона.

— Так, звичайно, — підвівся Віктор.

— Віть, сядь! — різко кинула Валя і потягла його за піджак вниз.

— Боже, яка приємна несподіванка. Сам Антон Бляхарський! Не чекали, що селебріті такого калібру складе нам сьогодні компанію, — промовив Валерій Семенович.

— Для мене наша зустріч — теж несподіванка... — сказав Антон і з неприхованим кокетством подивився в карі очі Анжели. — І мушу визнати — досить приємна несподіванка.

Вони сіли. Віктор попросив офіціанта принести ще два прибори. Потім розлив у бокали червоне вино. Сказав коротенький тост. Всі випили, і тільки Рая навіть не доторкнулася до спиртного.

Вона просто дивилася на Віктора. Віктор — на Раю. Але самими оцими поглядами вона йому говорила все, що давно хотіла сказати, а він — читав її очах, як на табло Олімпійського стадіону. Цього не могли не помітити присутні. Антон двічі

глянув на золотий годинник. Валя штурхнула Віктора ліктем. Раз, другий, третій. Потім навіть штурхати перестала. Налила собі вина. Випила. Антон знову зиркнув на годинник. Потім на Анжелу. Рая помітила це і...

— Анжело Богданівно, бачу розлучення відобразилося на вашій зовнішності якнайкраще. Виглядаєте на всі сто!

— Дякую, дякую, — відповіла та. — Когось розлучення може вбити, але тільки не мене, я продовжую жити і насолоджуватися життям. Ну що, вип'ємо.

— За твоє щастя! І за кохання, — мовив Антон і знову кокетливо глянув на Анжелу. — За чисте, вірне, взаємне кохання.

Віктор розлив. Усі випили. Рая принципово утрималася.

— Ти чого не п'єш? — запитала Анжела.

— Деякі жінки, коли вип'ють — перетворюються з казки на трилер.

Віктор на мить опустив погляд. Потім спідлоба зиркнув на Раю і всміхнувся.

— Що правда — то не гріх.

Рая хотіла відповісти, але Антон, побачивши, що обстановка несподівано загострюється, перевів тему розмови в інше русло.

— То ви, Анжело, тепер повністю вільна жінка?

— Від голови до кінчиків пальців на ногах, — відповіла та і врятувала ситуацію.

Рая побачила, як Антон злегка, майже непомітно доторкнувся до руки Анжели. Та не пручалася. Взяла його руку і поклала собі на коліно.

І покотилася неквапна й лінкувата світська бесіда про телевізійні справи.

Хвилин через двадцять Бляхарський підвівся:

— Перепрошую, панство, але мушу їхати. Виставляємо декорацію на зйомки кліпа. Анжело Богданівно, не глянете високомистецьким оком?

— А чому б і ні? Я за півгодини повернуся, — сказала Анжела присутнім.

— Не думаю... — мовив Антон.

Вони пішли. Більше в ресторані їх ніхто не бачив.

За столом залишилися двоє. Рая і Віктор.

Семенович пішов танцювати з пасією.

Людочка — доганятися шикарними алкогольними коктейлями.

Валя все зрозуміла й просто пішла геть.

Віктор промокнув губи серветкою. Встав і вийшов на вулицю.

Раїне обличчя почервоніло, наче мулета.

— Та скільки можна, — тихо сказала вона, взяла сумочку і вийшла з ресторану.

Жінка не вагаючись підійшла до Віктора, обійняла його й пристрасно поцілувала в губи. Він спочатку не міг зрозуміти, що робиться. Потім

різко притис її до себе. Поцілував у відповідь. Рая вивернулася з обіймів, взяла Віктора за руку й потягла на стоянку.

Зелений 306-й «Пежо» мчався вулицями Києва. Вона цілувала його, поки він вів авто. Вони, ледве не виваливши двері, як коханці, що рік не бачилися, ввалилися до його орендованої квартири. В Раїному пальто задзвонив телефон. Вона, не дивлячись на екран, скинула виклик і вимкнула апарат. Повністю. Скидаючи в коридорчику одяг, перевертаючи все на своєму шляху, вони дісталися спальні. Віктор кинув голу до пояса жінку на ліжко. Перевернув на живіт. Стягнув чорні брюки разом з темно-синьою білизною. Вона покірно стала навколішки, впершись руками в бильце. Він став ззаду. Розстебнув і приспустив штани. Вхопив її за талію, шарпнувши на себе...

Вона тихо лежала на його грудях. Він спав. Годинник на стіні показував 23:15. Рая встала і вийшла в коридор. Подивилася у велике дзеркало, яке висіло на стіні.

— А я ще нічого. Щаслива жінка негарною не буває, — прошепотіла, посміхнулася і кілька разів повернулася до дзеркала то лівим, то правим боком, то спинкою...

Зробила трохи ширший крок убік — і наступила на свій телефон. Ввімкнула. Пішла на кухню. Поки телефон загрузався, поставила на плиту чайник. Кілька писклявих звуків повідомили їй

про нові повідомлення. Рая подивилася на екран. Пропущений виклик був від інтернатської подружки Олі. Чого б це раптом? Вони з подругою не спілкувалися вже більше року. Здивована Рая натиснула виклик.

— Алло, — відгукнувся хрипкий чоловічий голос.

— А Олю можна почути? — спантеличено запитала Рая.

— А хто її питає?

— Я її подруга. А ви хто?

— Капітан Баранов. Ваша подруга повісилася півтори години тому. А ви...

Далі все було, як у тумані. Рая не чула нікого й нічого. Швидко одяглася. Зупинилася тільки у дверях спальні і, зі слізьми в очах, подивилася на сплячого Віктора. Потім похилила голову й вийшла з квартири.

Ідучи темною вулицею, вона дістала телефон і набрала номер.

— Привіт. Це Рая. Мені потрібна твоя допомога.

— Чим можу бути корисна? — відповів дзвінкий дівчачий голос.

— Треба дістати квиток до Одеси.

— На коли?

— Завтра зранку мушу бути вже там.

— Ти знущаєшся, — мовила дівчина, — я не...

— У мене подруга повісилася. Їду на похорон.

— Вибач, — сказала дівчина. — Я не знала. Співчуваю. Зараз подивлюся, що можна придумати, і передзвоню.

Через п'ять хвилин телефон обізався недоречно веселеньким рінгтоном.

— Дивись. Є місце в прохідному. Ужгород — Одеса. Третя ранку. Плацкарт. Біля туалету. Це все, що я змогла, і то тільки для тебе.

— Дякую, — сказала Рая і завершила розмову.

Потім підійшла до нічного кіоску. Купила три пляшки червоного вина. Одну попросила відкрити.

Десь після першої ночі вона увійшла в трикімнатну квартиру на Печерську. З сумки стирчало дві пляшки червоного. Одна надпита, друга — повна. В коридорі жінці стало зле. Якийсь клубок став поперек горла, намагаючись вирватися назовні. Рая присіла, опершись на одвірок. В голові запаморочилося. За хвилину спробувала встати. Взялася за полицку, на якій гіркою лежав усякий мотлох. Поличка відірвалася і жінка впала. Перевернулася на живіт. Застогнала.

— Оля! Оля! — прокричала вона. — Так. Треба менше пити... Треба їхати. Їхати!

Рая насилу підвелася. Схопила сумочку. Спираючись то на одну, то на другу стіну, пішла до вітальні. Підійшла до невеличкої тумбочки. Виставила пляшки. Витягла зубами корок. Випила. Не випускаючи з рук пляшки, попрямувала

до вітальні. Увімкнула світло й підійшла до невеличкого комода, на якому стояв великий телевізор. Витягла з нижньої шухляди кілька старих альбомів. Сіла на підлогу під вікном. Стала переглядати фотокартки, на яких було все її минуле життя.

— Як я до такого дійшла? В мене подруга повісилася, а я... Бухаю... Де ж ти, сучий ти виродок? — тихо промовила Рая гортаючи альбом.

Вона зупинилася на одній сторінці. Вирвала звідти фотокартку симпатичного хлопця. Це було її перше справжнє кохання. Вони планували весілля. Домовлялися про кількість дітей в їхній сім'ї. Але в один момент він заявився до неї п'яний, мов чіп, і сказав, що його батьки вже знайшли їй заміну. Молоду багату шльондру. Її предки — якіс бізнесмени і породичатися з такими його батькам тільки в радість. А хто вона? Бідна студентка. Сирота. Що з неї візьмеш? Він сказав їй це в обличчя без жодного жалю. Розвернувся і пішов.

З цього моменту Рая вирішила, що буде тільки зі справжніми чоловіками, які можуть grimнути кулаком по столу і самостійно прийняти рішення. Тоді вона вперше прихилилася до чарки.

А потім був оцей.

Багатий. Красивий. Завжди елегантно вбраний. На чорному «Мерседесі-гелендвагені». Але одне але... Дружина. Він три роки обіцяв покинути її. Одного разу прийшов, grimнув кулаком по столі, як це любила Рая, і сказав, що більше ніколи

не буде з нею. Ці стосунки подарували їй оцю квартиру і шість тисяч доларів на рахунку. Більше вона його не бачила.

Відтоді алкоголь став постійним супутником Раї. І навіть тоді, коли в її житті з'явився новий коханець, вона не перестала вживати. Влад був добрим і чуйним. Ясна річ — багатим. Кохав її. Правда, вона не кохала його і не дуже з цим ховалася. Їй подобалися мандрівки з ним: Єгипет. Туреччина. Італія. Франція. Нарешті йому набрид оцей бартер без взаємності. Він покинув її, залишивши у пам'ять про кохання червону «Ауді ТТ».

Після Влада прийшла самотність і повномасштабні, хоча й нечасті ще запої. Єдине, що відривало її від пляшки, — робота на телеканалі. Всі, в тому числі й начальник, знали, що вона п'є, але прощали їй усе. Тексти, які вона писала на сайт, сюжети, які знімала, були найвищого рівня. Її дали повну свободу в роботі і спокій в особистому житті. Виділили окремий кабінет.

Зустріч з молодим Віктором злегка похитнула буденність її життя. Двадцятивосьмирічний чоловік прийшов на телеканал працювати системним адміністратором два роки тому. Вони здружилися. Довгих два роки Рая хотіла його. В прямому і переносному значенні цього слова. Як могла натякала йому на це. Все дарма.

І ось сьогодні, не без допомоги зеленого змія, вона вирішила взяти все у свої руки. Це було

неперевершено. Чому тоді вона покинула його там?

Рая витягла телефон. Знайшла в списку контактів його номер, відзначений сердечком. Кілька хвилин дивилася на екран. Потім поклала апарат на підлогу.

Вона відкинула фотоальбом. Звідти, наче навмисне, випало фото Олі. Рая зблідла. Раптом їй стало зле. Вона побігла до туалету. Схилила голову над унітазом. Проблювалася. З очей текли сльози. Вона заледве встала і подивилася в дзеркало.

— Вибач мене. Вибач, — хрипло промовила й проковтнула клубок, який стояв поперек горла.

Годинник показував другу ночі. Рая хитаючись зайшла до вітальні. Перевернула недопиту пляшку. Плюнула на підлогу і пішла в душ. Як могла привела себе у порядок. Викликала таксі й поїхала на вокзал. Завтра мав бути дуже важкий день. Вона боялася, чи зможе заснути у вагоні. Але як тільки голова торкнулася подушки у фірмовій пошивці...